

LIBRIS

We know
books

Hervé Le Corre

Trecând prin noapte

traducere din limba franceză
de Delia Tuică

CRIME SCENE PRESS
2024

1

Nemișcați și sumbri în lumina albăstruie pe care ploaia o pulverizează peste ei, expirând niște norișori de aburi risipiți pe dată de vântul răătăcit care băntuie de-a lungul șinelor de tramvai, vreo zece indivizi așteaptă acolo, rebegiți de frig și înfוליți, dar nu se apropie de bărbatul neînsuflețit care zace sub bancă. Se prefac că privesc în altă parte, departe, pentru a observa apropierea vreunui vagon, sau se holbează la ecranul telefonului care le face chipurile palide și inexpressive. Suntem în luna martie și din cauza burniței care nu contenește de zile întregi totul are străluciri bolnăvicioase și licăriri tulburi.

La ora 6.20 o femeie a sunat la poliție pentru a semnală faptul că un individ stătea întins pe jos, sub o bancă dintr-o stație de tramvai, aproape de zona Aubiers, și că era în tricou deși afară era foarte frig, și că era plin de sânge, în fine, așa credea ea, că era sânge, și că nu se mișca, poate era mort, motiv pentru care, a adăugat ea, a preferat să sune la poliție.

Foarte curând, privirile se întorc spre girofarurile mașinii de poliție și spre siluetele celor trei polițiști care coboară din ea, și care se conturează și se mișcă ritmat în luminile acelea puternice și desincronizate. Toate lumea îi observă cum se apropie de omul total nemișcat, așezat cu spatele la toți ceilalți, cu capul pe brațul îndoit, de parcă ar fi fost un om care se odihnește vara sub un copac, obosit din cauza căldurii. Un polițist o întreabă pe femeia cea mai apropiată dacă ea e cea care a sunat, iar ea răspunde cu un aer temător că nu, trăgându-și mai tare pe frunte baticul mov care

îi înfășoară capul și apoi întorcându-se cu spatele pentru a se uita dacă nu cumva se zărește în depărtare farul alb al tramvaiului.

Unul dintre polițai îl împinge pe individ cu vârful piciorului și se apleacă deasupra lui.

– E bine, respiră.

Unul dintre colegii săi rămâne mai în spate, cu mâna așezată pe arma din toc. Al treilea e mai departe. Privește în jurul lui, curios poate, de parcă atunci ar descoperi cartierul, cu betoanele lui conturate în noapte, cu unghiurile sale drepte, cu mulțimea de muncitori congelați sub burnița rece.

– Hei! Poliția! Mișcă-te! Nu poți rămâne acolo.

Sângele de pe tricou s-a închegat. Pete maronii, urme mizerabile.

Polițistul fixează lumina lanternei pe capul adormitului. Îl trage de ureche și acesta întoarce spre el un chip spân, rotund, cu o gură îmbufnată de copilăș adormit. Îi mai spune o dată să se miște, să se trezească. Îi repetă, poliția!

Până la urmă bărbatul își întinde picioarele și polițistul se ridică dintr-o dată și se dă cu un pas în spate, în timp ce colegul lui se apropie.

– Hai, că doar n-o să stăm toată ziua pe-aici!

Stația radio îi țârâie. Dă raportul.

– Încă un bețiv, spune el. O să-l ridicăm.

În stație se aude un zgomot care ar putea fi un hăhăit.

Bărbatul se răsuțește încet pe spate. Se freacă la ochi cu dosul palmei, ca un băiețuș trezit din somn. Se întinde puțin câte puțin. Pare că se mărește cu fiecare mișcare pe care o face.

– Am dat de-un baschetbalist. Cre' că are vreo doi metri.

Polițaiul care ține lanterna oftează. Îi luminează fața omului. Privire fără vlagă printre pleoapele întredeschise.

– Hai, ridică-te. Vii cu noi.

Insul se răsuțește ca să iasă de sub bancă, se lovește la cap și-și duce mâna la frunte, iar apoi își privește degetele.

– Fii atent! Că dupa-ia o să spună că e de la noi.

Îl ajută să se așeze. Tramvaiul sosește troncănind. În spatele ferestrelor se ivesc priviri curioase. Individul stă sprijinit de perețele din sticlă al adăpostului din stație, cu mâinile pe coapse și privește în jurul lui cu un aer năuc sau indiferent. Pute a alcool și a pișat. Blugii îi sunt uzi până la genunchi.

Cercul luminos al lanternei continuă să-i parcurgă chipul rotund, bucălat și slinos. Mai degrabă tânăr. Sub tricoul murdar o burtă căzută. Pe brațul stâng un tatuaj grosolan. De genul celor care se fac în pușcărie sau dintr-o provocare într-o noapte de beție. Poate un cap de câine. Nicio urmă de lovituri, nicio rană aparentă.

– Cum te cheamă?

Bărbatul își ridică ochii spre cel care a pus întrebarea. Nu pare să fi înțeles.

– *Your name*, reia polițaiul.

Lacrimi se preling pe obrajii proeminenți. Își întoarce privirea și își șterge fața.

– Iote-l cum se smiorcăie!

– L-a apucat tristețea de după beție!

– Să-l aduceți cât mai repede, se aude prin stație. E pentru poliția judiciară.

Îl forțează să se ridice. Se ține bine pe picioare, nu se clatină deloc, așa cum fac de obicei bețivanii pe care îi culeg de pe străzi în fiecare noapte. Când se ridică e mai înalt decât ei. Umerii căzuți, puțin cocoșat. Se întreabă dacă n-ar trebui să-i pună cătușele. Da, bineînțeles, nu se știe niciodată. Îi lasă să-l încătușeze cu mâinile la spate fără să se opună, se așază pe bancheta din spate a mașinii, încet și greoi, cu privirea goală.

În timpul traseului cadența stridentă a sirenei și mișcarea vehiculului parcă îl leagănă, pentru că își închide ochii iar capul începe să i se bălângăne cu bărbia în piept.

În liftul care urcă spre birourile poliției judiciare se sprijină de peretele metalic, așa cum e, înalt, mare și solid și îi privește de sus pe cei trei polițiști, printre pleoapele întredeschise care clipesc frenetic din când în când. Polițiștii respiră pe gură pentru că tipul pute extrem de rău, nu numai a urină și alcool, umplând aerul din cabină cu o miasmă grea, ca aceea a oamenilor străzii pe care îi arestează uneori când îi prind în stradă urlând la lună sau la ploaia care cade pe ei, bătându-se sau spărgând retrovizoare, înnebuniți de atâta mizerie, plini de jeg, înconjurați de un miros ca de mort, cu trupurile deja mâncate de paraziți pe la pliurile pielii.

Șeful de echipă, un sergent pe nume Roland, Jérôme Roland, îl întreabă din nou care îi e numele, ridicându-i bărbia cu mâna înmănușată pentru a-l obliga să-l privească în ochi. Bărbatul îl fixează, mai întâi cu un aer uimit, apoi privirea i se plimbă în toate direcțiile, zăbovește pe tavan, trecând peste ceilalți polițai de parcă nici n-ar exista, cu niște ochi ieșiți din orbite, plini de lacrimi.

Îl duc într-un birou unde un tânăr ofițer al Poliției Judiciare bea cafea în fața unui calculator, un locotenent pe nume Madec, care ridică ochii spre capul rotund al suspectului, cu obraji rozalii, nas turtit de boxer, și zice aha, bine, am înțeles, și se duce să deschidă imediat fereastra și face loc pe un scaun unde să fie așezat gigantul.

– La dracu', și mai e și beat, nu vă miroase?

Roland și-a scos cascheta și își șterge fruntea cu dosul palmei.

– Ba ne miroase de mai mult de-o oră dacă chiar vrei să știi. Ni s-au umplut nările. De asta și de restul. Jourdan nu e aici? Sau ceilalți?

– Au ieșit cu treabă. Eu păzesc mobilele și recepția. Ce e cu tot sângele ăsta pe el?

– Întreabă-l. Poate ție o să-ți zică. Din câte se pare, nu e al lui. Nici măcar nu știu dacă înțelege ce-i spunem. Poate o fi vreun străin sau vreun prost congenital.

Ceilalți doi polițai rânjesc. Genital ești tu, murmură unul dintre ei.

Individul privește în jurul lui, prăvălit pe scaun. Pare ca picat din lună. Picioarele i se mișcă fără încetare, scârțâind pe gresie. Madec pocnește din degete, dar omul nu reacționează. Privește cu gura căscată, prin fereastra deschisă, cerul cenușiu, și pare a fi complet cretin.

– Hei, ești cu noi? Ți-e mai bine?

Celălalt rătăcește cu privirea pe fereastră. Norii, mișcarea lor lentă pe deasupra orașului.

Madec răsuțește între degete un pix albastru. I se adresează lui Roland.

– Păi și, deci?

Roland îi povestește. Uriașul acesta, adormit sub o bancă, în stația Les Aubiers, cu sânge pe el, dar fără urme de lovituri sau vreo rană, nada. Nimic în buzunare, nici acte, nici măcar un bilet de tramvai. Foarte probabil sub influența alcoolului. Nicio concluzie. Vor trebui să-l facă cumva pe imbecilul ăsta să vorbească.

Madec dă din cap imperceptibil, fixându-l cu privirea pe uriașul ghemuit pe scaun. Neînțelegând în mod cert absolut nimic, nereușind, după toate aparențele, să construiască nicio ipoteză. Își freacă mâinile, suspină.

– Cum te numești?

Bărbatul își ridică privirea, se holbează la dușumeaua din fața lui, dă din cap, se bâțâie pe scaun în așa măsură încât picioarele de metal zgârie puțin pardoseala. Mormăie ceva cu o voce stinsă și cu un timbru ca de copil.

– Ce-a zis?

Cei trei polițiști își aruncă priviri întrebătoare ridicând din umeri.

- Ce-ai zis?
- Nu trebuia, zice suspectul.
- Ce nu trebuia?

Își trage capul între umeri, cu sprâncenele încruntate și gura strâmbă într-un rânjet ursuz.

Madec le aruncă o privire colegilor săi care așteaptă, cu degetele mari agățate de vestele antiglonț. Unul dintre ei bate cu degetul în cadranul ceasului de mână și își manifestă nerăbdarea. Mai avem și altele de făcut. Madec se ridică oftând, fără să-l scape din ochi pe gigantul care se holbează la propriile picioare cu un aer încâpățânat.

- Până se întorc ceilalți o să-l băgăm la răcoare. Scoateți-i tricoul, trebuie să aflăm mai multe despre sângele ăsta. Apoi poate să se odihnească în celulă.

Îi scot cătușele și îl fac să se ridice. Odată în picioare, capul i se ivește pe deasupra capetelor lor iar privirea lui, care parcurge biroul, pare să descopere o nouă perspectivă. Madec se duce să ia dintr-un dulap o pungă cu sigiliu și apoi se întoarce în spatele biroului său. Unul dintre polițiști îi spune individului să-și scoată tricoul dar acesta nici nu se clintește.

- Nu ne enerva. Scoateți-l odată! O să-ți dăm altul.

Tipul nu se mișcă. Și-a înfipt privirea fixă, inexpresivă, încă în lacrimi, în cea a polițistului, așa că acesta din urmă își pierde răbdarea. Îi ridică tricoul, și făcând asta ajunge foarte aproape de uriaș, după care se produce o mișcare foarte rapidă, de parcă cei doi oameni s-ar fi înlănțuit sau înjunghiat dintr-o dată, iar polițistul se trage în spate urlând, prăbușindu-se peste un fotoliu care se mișcă și alunecă de sub el, proiectându-l la picioarele unui dulap.

Uriașul ține acum pistolul și îl mișcă în toate părțile, scoțându-i piedica, și încărcând un cartuș pe țeavă, clic-clac. Agită arma

în toate direcțiile, cu degetul pe trăgaci. Roland îi spune ce se spune în astfel de situații, pune-o jos, nu face asta, scoțându-și în același timp foarte lent arma lui, acționând chiulasa cu un gest atât de fluid că de-abia se aude declicul mecanic. Ține pistolul în mâna atârnată de-a lungul piciorului, cu degetul pe trăgaci, pune-l jos îți spun, noi suntem trei și tu ești singur, gândește-te puțin. În spatele lui, colegul său rămâne nemișcat, e siderat. E tânăr acest coleg, Martin e numele lui, dar toată lumea îi spune Tintin. Un polițist bun, se spune, cinstit și dintr-o bucată, și e prima oară când e amenințat cu arma, așa că îl lasă pe colegul său mai în vârstă să acționeze, să lase experiența să-și spună cuvântul. Apoi, dintr-odată, cine știe de ce, începe să înainteze spre uriaș, cu mâinile ridicate, rugându-l pe un ton prietenos să îi dea arma, dar acesta îndreaptă țeava pistolului spre el, la mai puțin de un metru de fruntea lui, iar pumnul strâns pe mânerul armei îi tremură, așa că apasă gura țevii pe propria sa tâmplă, ca pentru a o fixa, de altfel respiră foarte puternic, fără îndoială pentru a-și regăsi stăpânirea de sine, sau pentru a prinde curaj, nu se știe, și tânărul Martin, Tintin pentru colegi și prieteni, dezarmat, strigă nu, nu face asta, fii rezonabil. Atunci individul, cu un aer surprins, întoarce arma spre Martin și trage pe deasupra umărului său în dulapul din spatele lui și apoi țâșnește spre fereastră și spre burnița care acoperă tot și se aruncă în gol, chiar în momentul în care glonțul pe care l-a tras sergentul Roland îi sfâșie ceafa.

Madec se precipită și îl vede strivindu-se practic de sol, mișcându-și ușor brațele și picioarele într-o baltă de apă și sânge, înotător deja înecat, și apoi se întoarce gemând. Sergentul Roland își privește oamenii aflați în jurul lui, sunteți bine? Dau cu toții din cap clipind din ochi, încă asurzitiți din cauza zgomotelor de armă. Al treilea polițai, Hamache, stă cu spatele sprijinit de dulap, cu o mână așezată pe tocul gol al armei și cu tricoul pătat de sânge în cealaltă.

– O treabă excelentă, îi spune Roland, bătând fără zgomot din palme.

Surzi, încă năuciți, niciunul dintre ei nu-i aude pe cei cinci sau șase colegi intrând într-un haos de țipete, de chemări, de mobilă dată la o parte, turmă gălăgioasă cu armele la înaintare, oprită brusc de un zid de tăcere și de mirosul de praf de pușcă. Sosește și un comisar, cu mânecile suflecate și cravata deznodată. Toți se feresc din calea lui. E foarte palid și fără suflu.

– Ce dracului se întâmplă aici?

Madec povestește. Se bâlbâie, bâiguie, rectifică și ceilalți trei din jurul lui sunt de acord, confirmă, vin cu completări. Comisarul se apleacă pe fereastră, spune „Bine, n-are cum să cadă mai jos de-atât, idiotul”, apoi, răsucindu-se, adaugă, „toată lumea afară de-aici, protejăm locul faptei, ce dracu’, nu mai vreau să văd pe nimeni în balamucul ăsta”, evitând în același timp, cu un pas în lateral, să calce pe cartușul unui glonț ce zăcea pe jos.

Iar afară, în timp ce trupa de polițai iese din încăpere, lent, murmurând, vântul urlă și plesnește geamurile cu mâinile sale mari și umede.